

२०७२ वैशाख २८ सोमबार ११-०५-२०१५ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

“मीठे बच्चे- धन्दा आदि गर्दा पनि सदा आफ्नो ईश्वरीय विद्यार्थी जीवन (गड्डी स्टूडेण्ट लाइफ) र पढाइ (स्टडी) याद राख, स्वयं भगवान्ले हामीलाई पढाउनुहुन्छ, यस नशामा रहने गर ।”

प्रश्न:- जुन बच्चाहरूलाई ज्ञान अमृत पचाउन आउँछ, उनीहरूको निशानी के हुन्छ ?

उत्तर:- उनीहरूमा सदा रूहानी नशा चढिरहन्छ र त्यस नशाको आधारमा सबैको कल्याण गरिरहन्छन् । कल्याण गर्ने सिवाय अरु कुनै कुरा गर्न पनि उनीहरूलाई राम्रो लाग्दैन । काँडाहरूलाई फूल बनाउने सेवामा नै व्यस्त रहन्छन् ।

ओम् शान्ति । अहिले तिमी बच्चाहरू यहाँ बसेका छौ र यो पनि जान्दछौ- अहिले हामी पार्टधारी हौ । ८४ जन्मको चक्र पूरा गरेका छौ । यो तिमी बच्चाहरूको स्मृतिमा आउनु पर्छ । जान्दछौ- बाबा आउनुभएको छ, हामीलाई फेरि राज्य प्राप्त गराउन वा तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बनाउन । यो कुरा बाबा सिवाय अरु कसैले सम्झाउँदैन । तिमी जब यहाँ बस्छौ भने मानौ तिमी विद्यालयमा बसेका छौ । बाहिर हुँदा त विद्यालयमा हुँदैनौ । जान्दछौ- यो उच्च भन्दा उच्च रूहानी विद्यालय हो । रूहानी बाबाले बसेर पढाउनुहुन्छ । पढाइ त बच्चाहरूलाई याद आउनु पर्छ नि । यी पनि बच्चा ठहरिए । यिनलाई अथवा सबैलाई सिकाउनेवाला उहाँ बाबा हुनुहुन्छ । सबै मनुष्य मात्रका आत्माहरूका बाबा उहाँ हुनुहुन्छ । उहाँ आएर शरीर सापटी (लोन) लिएर तिमीलाई सम्झाइरहनु भएको छ । सधैं सम्झाउनुहुन्छ, यहाँ बस्दा बुद्धिमा स्मृति रहनुपर्छ- हामीले ८४ जन्म लियौ । हामी विश्वका मालिक थियौ, देवी-देवता थियौ फेरि पुनर्जन्म लिँदै-लिँदै तल (जमीनमा) आइपुगेका छौ । भारतवर्ष कति सम्पन्न (सालभेन्ट) थियो । सारा स्मृति आएको छ । भारतवर्षको नै कथा हो, साथ-साथै आफ्नो पनि । आफूलाई फेरि नबर्स । हामीले स्वर्गमा राज्य गथ्यौ, फेरि हामीले ८४ जन्म लिनु पर्छ । यो सारा दिन स्मृतिमा ल्याउनुपर्छ । धन्दा आदि गर्दा पनि पढाइ त याद आउनु पर्छ नि । कसरी हामी विश्वका मालिक थियौ फेरि हामी तल उत्रिदै आयौ, धेरै सहज छ तर यो याद कसैलाई पनि रहँदैन । आत्मा पवित्र नहुनाले याद चिप्तिन्छ । हामीलाई भगवान्ले पढाउनुहुन्छ- यो याद चिप्तिन्छ । हामी बाबाका विद्यार्थी हौ । बाबाले भनिरहनुहुन्छ- यादको यात्रामा रहने गर । बाबाले हामीलाई पढाएर यो बनाइरहनुभएको छ । सारा दिन यो स्मृतिमा आइरहोस् । बाबाले नै स्मृति दिलाउनुहुन्छ, यही भारत थियो नि । हामी नै देवी-देवता थियौ, हामी नै अब असुर बनेका छौ । पहिले तिम्रो बुद्धि पनि आसुरी थियो । अहिले बाबाले ईश्वरीय बुद्धि दिनुभएको छ । तर फेरि पनि कसै-कसैको बुद्धिमा बस्दैन । भुल्छन् । बाबाले कति नशा चढाउनुहुन्छ । तिमी फेरि देवता बन्छौ, त्यसैले त्यो नशा रहनु पर्छ नि । हामीले आफ्नो राज्य लिइरहेका छौ । हामीले आफ्नो राज्य गछौ, कसैलाई त बिल्कुल नशा चढ्दैन । ज्ञान अमृत पच्यौ । जसलाई नशा चढेको हुन्छ, ऊसले कसैको कल्याण सिवाय अरु कुनै कुरा गर्न पनि राम्रो मान्दैन । फूल बनाउने सेवामा नै लागि रहन्छन् । हामी पहिले फूल थियौ फेरि मायाले काँडा बनाइदियो । अब फेरि फूल बन्छौ । यस्ता प्रकारका कुरा आफूसँग गर्नु पर्छ । यस नशामा रहेर तिमीले कसैलाई पनि सम्झायौ भने भट्ट कसैलाई तीर लाग्छ । विश्व परमात्माको बगैँचा (गार्डेन अफ अल्लाह) थियो । अब पतित बनेको छ । हामी नै सारा विश्वका मालिक थियौ, कति ठूलो कुरा छ ! अहिले फेरि हामी के बनेका छौ ! कति गिन्यौ ! यो हाम्रो गिर्ने र चढ्ने नाटक हो । यो कथा बाबा बसेर सुनाउनुहुन्छ । त्यो हो भुटो, यो हो सत्य । उनले सत्य-नारायणको कथा सुनाउँछन्, तर कहाँ सम्झन्छन् र- हामी कसरी चढ्यौ फेरि कसरी गिन्यौ । यहाँ बाबाले सच्चा सत्य-नारायणको कथा सुनाउनुभएको छ । राजाई कसरी गुमायौ, यो सारा आफैँमाथि निर्भर गर्छ । आत्मालाई थाहा भएको

२०७२ वैशाख २८ सोमबार ११-०५-२०१५ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

छ- हामीले कसरी अहिले बाबासँग राजाई लिइरहेका छौं । बाबाले यहाँ सोध्नुभयो भने भन्छन्- हो, नशा छ फेरि बाहिर गएपछि केही पनि नशा रहँदैन । बच्चाहरूले स्वयं सम्भन्छन्, हात पनि उठाउँछन् तर चाल-चलन यस्तो छ जसले गर्दा नशा रहन सक्दैन । महसुस (फिलिंग) त हुन्छ नि ।

बाबाले बच्चाहरूलाई स्मृति दिलाउनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, तिमीलाई मैले राजाई दिएको थिएँ फेरि तिमीले गुमाइदियो । तिमी तल उत्रिदै आयौ किनकि यो नाटक हो चढ्ने र उत्रिने । आज राजा छन्, भोलि उनलाई उतारिदिन्छन् । अखबारमा धेरै यस्ता-यस्ता कुरा छापिन्छन्, जसको प्रतिउत्तर (रेस्पन्ड) दिएमा बुझ्नेछन् । यो नाटक हो, यो याद रह्यो भने पनि सदैव खुशी रहन्छ । बुद्धिमा छ नि- आजभन्दा ५ हजार वर्ष पहिले शिवबाबा आउनुभएको थियो, आएर राजयोग सिकाउनुभएको थियो । लडाईं लागेको थियो । अहिले यी सबै सही (राइट) कुरा बाबाले सुनाउनुहुन्छ । यो हो पुरुषोत्तम युग । कलियुग पछि यो पुरुषोत्तम युग आउँछ । कलियुगलाई पुरुषोत्तम युग भनिदैन । सत्ययुगलाई पनि भनिदैन । आसुरी सम्प्रदाय र दैवी सम्प्रदाय भनिन्छ, त्यसको बीचको यो हो संगमयुग, जबकि पुरानो दुनियाँबाट नयाँ दुनियाँ बन्छ । नयाँबाट पुरानो हुनुमा सारा चक्र लाग्छ । अहिले हो संगमयुग । सत्ययुगमा देवी-देवताहरूको राज्य थियो । अब त्यो छँदै छैन । बाँकी अनेक धर्म आएका छन् । यो तिम्रो बुद्धिमा रहन्छ । धेरै छन् जो ६-८ महिना, १२ महिना पढेर फेरि गिर्छन् । फेल हुन्छन् । बन्न त पवित्र बन्छन् तर पढेनन् भने फँस्छन् । केवल पवित्रता पनि काममा आउँदैन । यस्ता धेरै संन्यासीहरू पनि छन्, ती संन्यास धर्म छोडेर गृहस्थमा जान्छन्, विवाह आदि गर्छन् । त्यसैले बाबाले बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ- तिमी विद्यालयमा बसेका छौ । यो स्मृतिमा छ- हामीले आफ्नो राजाई कसरी गुमायौं, कति जन्म लियौं । अहिले फेरि बाबाले भन्नुहुन्छ- विश्वका मालिक बन । पावन अवश्य बन्नु छ । जति धेरै याद गर्छौं उति पवित्र हुँदै जान्छौ किनकि सुनमा मिसावट (खाद) हुन्छ, त्यो निस्कोस् कसरी ? तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ हामी आत्माहरू सतोप्रधान थियौं, २४ क्यारेट थियौं फेरि गिर्दा-गिर्दा यस्तो हालत भएको छ । हामी के बन्यौं ! बाबाले त यस्तो भन्नुहुन्छ म के थिएँ । तिमी मनुष्यहरूले नै भन्दछौ हामी देवता थियौं । भारतको महिमा त छ नि । भारतमा को आउनुहुन्छ, के दिनुहुन्छ, यो कसैले पनि जान्दैनन् । यो त थाहा हुनुपर्छ- मुक्तिदाता कहिले आउनुहुन्छ । भारतलाई प्राचीन भनी गायन गरिन्छ भने अवश्य पनि भारतमा नै अवतरण हुनुपर्छ अथवा जयन्ती पनि भारतवर्षमा नै मनाउँछन् । अवश्य पनि बाबा यहाँ आउनुहुन्छ । भन्दछन् पनि भागीरथ । मनुष्य शरीरमा आउनुभएको हुनुपर्छ नि । फेरि घोडा गाडी पनि देखाएका छन् । कति फरक छ । कृष्ण र रथ देखाएका छन् । मेरो विषयमा कसैलाई थाहा छैन । अहिले तिमीले सम्भन्छौ- बाबा यस ब्रह्मा रथमा आउनुभएको छ, यिनलाई नै भाग्यशाली रथ भनिन्छ । ब्रह्मा नै विष्णु चित्रमा कति स्पष्ट छ । त्रिमूर्तिको माथि शिव, यो शिवको परिचय कसले दियो ? बाबाले नै बनाउन लगाउनु भयो नि । अहिले तिमीले जान्दछौ- बाबा यस ब्रह्मा रथमा आउनुभएको छ । ब्रह्मा नै विष्णु, विष्णु नै ब्रह्मा । यो पनि बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ, कहाँ ८४ जन्म पछि विष्णु नै ब्रह्मा बन्छन्, कहाँ ब्रह्मा नै विष्णु एक सेकेण्डमा बन्छन् । अचम्मका कुरा छन् नि बुद्धिमा धारण गर्नको लागि । सबैभन्दा पहिला सम्झाउनु पर्छ बाबाको परिचय । भारत अवश्य पनि स्वर्ग थियो । स्वर्गका रचयिता परमपिता परमात्माले स्वर्ग बनाउनुभएको हुनुपर्छ । यो चित्र त धेरै फस्टक्लास छ, सम्झाउने सोख रहन्छ नि । बाबालाई पनि सोख छ । तिमीले सेवा केन्द्रमा पनि यसैगरी सम्झाइरहन्छौ । यहाँ त प्रत्यक्ष रूपमा बाबा हुनुहुन्छ । बाबाले बसेर आत्माहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । आत्माहरूले सम्झाउनु र बाबाले सम्झाउनुमा त अवश्य फरक हुन्छ त्यसैले यहाँ

२०७२ वैशाख २८ सोमबार ११-०५-२०१५ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन सम्मुख आउँछन् सुन्नको लागि । बाबाले पनि घरी-घरी बच्चे बच्चे भन्नुहुन्छ । भाइ-भाइको त्यति असर हुँदैन जति बाबाको रहन्छ । यहाँ तिमी बाबाका सम्मुख बसेका छौ । आत्मा र परमात्माको मिलनलाई मेला भनिन्छ । बाबाले सम्मुख बसेर सम्झाउँदा धेरै नशा चढ्छ । सम्झन्छन्— बेहदका बाबाले भन्नुहुन्छ, हामीले उहाँले भनेको नमान्ने ! बाबाले भन्नुहुन्छ— मैले तिमीलाई स्वर्गमा पठाएको थिएँ फेरि तिमीले ८४ जन्म लिँदा-लिँदा पतित बनेका छौ । फेरि तिमी पावन बन्दैनौ ! आत्माहरूलाई भन्नुहुन्छ । कतिले सम्झन्छन्, बाबाले सत्य बताउनुहुन्छ, कतिले त तुरुन्त भन्छन् बाबा हामी किन पवित्र नबन्ने !

बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भने तिम्रो पाप काटिन्छ । तिमी सच्चा सुन बन्छौ । म सबैको पतित-पावन बाबा हुँ । बाबाले सम्झाउनु र आत्माहरूले (बच्चाहरूले) सम्झाउँदा कति फरक छ । मानौं कोही नयाँ आयो, त्यसमा पनि जो यहाँको फूल होला उसलाई टच हुन्छ (छुन्छ) । यिनले ठिक भन्छन् । जो यहाँको होइन भने उसले बुझ्दैन । तिमीले पनि सम्झाऊ हामी आत्माहरूलाई बाबाले भन्नुहुन्छ— तिमी पावन बन । मनुष्यले पावन बन्नका लागि गंगा स्नान गर्छन्, गुरु मान्छन् । तर पतित-पावन त बाबा मात्रै हुनुहुन्छ । बाबाले आत्माहरूलाई भन्नुहुन्छ— तिमी कति पतित बनेका छौ । त्यसैले आत्माको याद गर्छ, भन्दछ— फेरि आएर पावन बनाउनुहोस् । बाबाले आत्माहरूलाई भन्नुहुन्छ— तिमी कति पतित बनेका छौ, त्यसैले आत्माको याद गर्छ— आएर पावन बनाउनुहोस् । बाबाले भन्नुहुन्छ— म कल्प-कल्प आउँछु, तिमी बच्चाहरूलाई भन्छु यो अन्तिम जन्म पवित्र बन । यो रावण राज्य समाप्त हुनु छ । मुख्य कुरा हो नै पावन बन्ने । स्वर्गमा विष (विकार) हुँदैन । कोही आयो भने उसलाई सम्झाऊ, बाबाले भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्झेर म बाबालाई याद गर्नु भने पावन बन्छौ, फोहर (खाद) निस्कनेछ । मनमनाभव शब्द याद छ नि । बाबा निराकार हुनुहुन्छ हामी आत्मा पनि निराकार हौं । जसरी मैले शरीरद्वारा सुन्छु, बाबाले पनि यस शरीरमा आएर सम्झाउनुहुन्छ । नत्र भने कसरी भन्नुहुन्छ, म एकलाई याद गर, देहका सबै सम्बन्धलाई छोड । अवश्य पनि यहाँ आउनुहुन्छ, ब्रह्ममा प्रवेश गर्नुहुन्छ । प्रजापिता अहिले यथार्थमा हुनुहुन्छ, यिनीद्वारा बाबाले हामीलाई यसो भन्नुहुन्छ, हामीले बेहदका बाबाले भनेकोलाई नै मान्दछौं । उहाँले भन्नुहुन्छ— पावन बन, पतितपन छोड, पुरानो देहको अभिमानलाई छोड । मलाई याद गर्नु भने अन्त मति सो गति हुनेछ, तिमी लक्ष्मी-नारायण बन्नेछौ ।

बाबाबाट बेमुख पार्ने मुख्य अवगुण हो— एक अर्काको परचिन्तन गर्नु । नराम्रा कुरा सुन्नु र सुनाउनु । बाबाको आज्ञा छ— तिमीले नराम्रा कुरा सुन्नु हुँदैन । यिनका कुरा उनलाई, उनका कुरा यिनलाई सुनाउनु— यो धूर्तपना तिमी बच्चाहरूमा हुनुहुँदैन । यस समय दुनियाँमा सबै विप्रीत बुद्धि छन् नि । रामको सिवाय अरू कसैको कुरा सुनाउनु, त्यसलाई धूर्तपना भनिन्छ । अहिले बाबाले भन्नुहुन्छ— यो धूर्तपना छोड । तिमीले सबै आत्माहरूलाई बताऊ— हे सीताहरू ! एक रामसँग योग लगाऔं । तिमी हौ सन्देशवाहक (मेसेन्जर), यो सन्देश देऊ— बाबाले भन्नुभएको छ— मलाई याद गर, पुग्यो । यो कुरा बाहेक अरू सबै हुन् धूर्तपना । बाबाले सबै बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ— धूर्तपना छोडिदेऊ । सबै सीताहरूको एक रामसँग योग जुटाऊ । तिम्रो धन्दा नै यही हो । यो सन्देश दिइराख, पुग्यो । बाबा आउनुभएको छ, भन्नुहुन्छ— तिमी सत्ययुगमा जानु छ । अब यो कलियुगलाई छोड्नु छ । तिमीलाई वनवास मिलेको छ, जंगलमा बसेका छौ नि । वन जंगललाई भनिन्छ । कन्याको विवाह भएपछि वनमा बस्छन् फेरि महलमा जान्छन् । तिमी पनि जंगलमा बसेका छौ । अब ससुरघर (स्वर्ग) जानु

२०७२ वैशाख २८ सोमबार ११-०५-२०१५ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुवन छ, यो पुरानो देहलाई छोड्नु छ । एक बाबालाई याद गर । जसको विनाशकालमा प्रीत बुद्धि हुन्छ ऊ त महलमा जानेछ, बाँकी विप्रीतको हुन्छ वनवास । जंगलमा वास हुन्छ । बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई विभिन्न रीतिले सम्झाउनुहुन्छ । जो बाबाबाट यति बेहदको बादशाही लिएका छौ, उहाँलाई भुल्यौ भने वनवासमा जान्छौ । वनवास र बगैँचाको वास । बाबाको नामै हो बागवान । तर कसैको बुद्धिमा आए त हो ! यहाँ नै हाम्रो राज्य थियो । अहिले छैन । अहिले त वनवास छ । फेरि बगैँचामा जान्छौ । तिमी यहाँ बसेका छौ, बुद्धिमा छ— मैले बेहदका बाबाद्वारा आफ्नो राज्य लिइरहेको छु । बाबा भन्नुहुन्छ— मसँग प्रीत राख तर फेरि पनि बिसिन्छौ । बाबाले गुनासो (उल्हना) गर्नुहुन्छ— तिमीले म पितालाई कहिलेसम्म भुलिरहन्छौ । फेरि सत्ययुगमा कसरी जान्छौ । आफैसँग सोध मैले कति समय बाबालाई याद गर्छु ? हामी मानौं यादको अग्निमा परेका छौं, जसबाट विकर्म विनाश हुन्छ । एक बाबासँग प्रीत बुद्धि हुनु छ । सबैभन्दा फस्टक्लास प्रियतम (माशूक) हुनुहुन्छ जसले तिमीलाई पनि फस्टक्लास बनाउनुहुन्छ । कहाँ थर्ड क्लासमा भेडाबाखा जस्तो यात्रा गर्नु, कहाँ एयर कण्डिशनमा, कति फरक छ । यी सबै विचार सागर मन्थन गर्नु भन्ने तिमीलाई मजा आउँछ । यी बाबाले पनि भन्छन्— मैले पनि बाबालाई याद गर्नका लागि धेरै मेहनत गर्छु । सारा दिन ख्याल चलिरहन्छ । तिमी बच्चाहरूले पनि यही मेहनत गर्नु छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) कसैलाई पनि एक राम (बाबा) को कुरा बाहेक अरू कुनै पनि कुरा सुनाउनु छैन । एकको कुरा अरूलाई सुनाउनु, परचिन्तन गर्नु यो धूर्तपना हो, यसलाई छोडिदिनु छ ।
- २) एक बाबासँग प्रीत राख्नु छ । पुरानो देहको अभिमान छोडेर एक बाबाको यादबाट स्वयंलाई पावन बनाउनु छ ।

वरदान:- विश्व कल्याणकारीको उच्च स्थिति (स्टेज)मा स्थित रहेर विनाश लीलालाई हेर्नेवाला साक्षी द्रष्टा भव

अन्तिम विनाश लीलालाई हेर्नको लागि विश्व-कल्याणकारीको उच्च स्थिति हुनुपर्छ । जुन स्थितिमा स्थित हुनाले देहका सर्व आकर्षण अर्थात् सम्बन्ध, पदार्थ, संस्कार, प्रकृतिको हलचलको आकर्षण समाप्त हुन्छ । जब यस्तो स्थिति हुन्छ तब साक्षी द्रष्टा बनेर उच्च स्थितिमा स्थित भएर शान्तिका, शक्तिका किरणहरू सर्व आत्माहरूलाई प्रदान गर्न सक्नेछौ ।

स्लोगन:- ज्ञान योगद्वारा स्वयंलाई बलवान बनायौ भने मायाको शक्ति समाप्त हुनेछ ।